

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: V.K., nar. „X“, „X“**, zastoupen: Mgr. Pavel Švesták, advokát, se sídlem Starobranská 4, Šumperk 787 01, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3.3.2014, č.j. KrÚ 15765/2014/ODSH/8,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Svitavy ze dne 30.10.2013, č.j. 51984-13/OD-bim/7347-2013, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zák. č. 361/2000

Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 14.8.2013 v 14:15 hod. řídil vozidlo registrační značky (spz) „X“, po silnici č. I/35, ve směru Litomyšl – Moravská Třebová a v úseku silnice č. I/35, mimo obec Koclířov, mezi křižovatkou silnice č. I/35 se silnicí č. I/34 a tunelem Hřebeč předjížděl vozidla, přičemž při předjíždění ohrozil a omezil řidiče protijedoucích vozidel a ohrozil souběžně jedoucí (předjížděná) vozidla, čímž porušil ust. § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla uložena peněžitá pokuta ve výši 5.000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu šesti měsíců, dále byla žalobci uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Rozhodnutí Městského úřadu Svitavy (tj. rozhodnutí o přestupku, dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) nelze za rozhodnutí dle správního řádu vůbec považovat, když nemá základní náležitosti. Toto rozhodnutí neobsahuje odůvodnění tak, aby mohl proti němu účastník „věcně brojit“, neobsahuje ani jedinou z obligatorních náležitostí dle ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění (dále jen „správní řád“). Tvrdil, že „napadené rozhodnutí Městského úřadu Svitavy“ bylo nepřezkoumatelné a zároveň „předčasné“. Za důkaz o vině žalobce považoval správní orgán úřední záznam Policie ČR, oznámení o přestupku, ačkoliv se nejedná o procesně způsobené důkazy o vině žalobce, „z videozáznamu se nepodává nic, co by svědčilo o vině žalobce.“ Správní orgán se omezil na konstatování právní úpravy, nezmínil se ani o definici „ohrožení a omezení“ a tyto legální definice „nesubsumoval“ pod jednání žalobce. Není zřejmé, z čeho správní orgán dovodil omezení a ohrožení protijedoucích vozidel a ohrožení předjížděných vozidel. Tyto důkazy nebyly hodnoceny jednotlivě, tj. jaké skutečnosti z nich prakticky správní orgán zjistil, a to ve vazbě na zákonná ustanovení, a ani ve vzájemných souvislostech. Žalobce také nezpůsobil zranění či dopravní nehodu, jedná se o naprosto „nonsens“. Rovněž nebyly zkoumány majetkové poměry žalobce, jakož i to, zda nebude ohrožena obživa jeho a jeho rodiny. Žalovaný pak neodstál své povinnosti přezkoumat žalované rozhodnutí v rozsahu zákonnosti. Žalovaný uvádí, že žalobce se vytykaného jednání „měl“ dopustit. Dále žalobce namítl, že „Městský úřad Svitavy i žalovaný nedostatečně hájili zájmy žalobce a neumožnili mu dostatečnou měrou účinné uplatňování jeho práv a oprávněných zájmů, jak jim ukládá ust. § 4 správního řádu.“ Žalovaný vycházel z toho, že podkladem rozhodnutí byly i oznámení o přestupku a úřední záznam, přičemž se však nejednalo o důkazy ve smyslu ust. § 50 a § 51 správního řádu. Z obsahu spisu se „nepodává“ spolehlivě zda, kdy a kým byl přestupek vůbec spáchán. Žalovaný měl z moci úřední hodnotit, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu. Oba správní orgány porušily ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Obě rozhodnutí jsou nezákonná, žalobce byl krácen na svých procesních právech, když nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním, nebyl zjištěn skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, bylo rozhodováno na základě nezákonných důkazů, rozhodnutí bylo neodůvodněno, byly porušeny zásady § 2 odst. 2 a § 4 správního řádu, žalobci bylo upřeno právo na spravedlivý proces. Žalovaný postupoval v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.

Ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není

schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudouji

vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

*„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se **správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.** Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na **nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04**, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud dospěl v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně si krajský soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek. Krajský soud se neztotožnil s námitkou žalobce zahrnující tvrzení o nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí a o nedostatku jeho formálních náležitostí. Jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak i rozhodnutí žalovaného obsahují výrokovou část odůvodnění a poučení účastníků (§ 68 odst. 1 správního řádu). Zároveň v odůvodnění obou rozhodnutí jsou uvedeny podklady pro jejich vydání, úvahy, kterým se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a i informace o tom, jak se správní orgány vypořádaly s návrhy a námitkami účastníků (§ 68 odst. 3 správního řádu). Na tomto místě je nutné konstatovat, že žalobce si v podstatě dostatečně nestřežil svá práva sám, když podal pouhé blanketní odvolání, tedy nevyužil dostatečně tohoto institutu, aby již ve správním řízení se domohl věcného posouzení svých námitek. Proto ani žalobce nemohl důvodně očekávat, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí se bude vypořádávat s námitkami, které žalobce v řízení, resp. v odvolání, vůbec neuplatnil. Nebyl to tedy „*Městský úřad Svitavy či žalovaný, kdo nedostatečně hájily zájmy žalobce a neumožnily mu dostatečnou měrou uplatňování jeho práv a oprávněných zájmů*“ ale byl to sám žalobce, kdo se o toto hájení svých práv ve správním řízení připravil. Žalobce své námitky přesunul až na „*scénu*“ správního soudnictví. Je pravdou, že žalobce je oprávněn ve správním soudnictví uplatnit až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26.8.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Zároveň je vzhledem k charakteru přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 21.2.2009, č.j. 1As 96/2008-115) třeba konstatovat, že z tohoto důvodu neplatí v přestupkovém řízení zásada koncentrace řízení, čili žalobce je oprávněn své námitky uplatnit až v řízení o žalobě proti rozhodnutí o přestupku. Na druhé straně však platí „*právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení*“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.6.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Proto je „*obecně vhodné*“, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích soudního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). K námitkám žalobce pak konkrétně soud dále uvádí:

Jak již bylo uvedeno, obě rozhodnutí považuje krajský soud za srozumitelná a přezkoumatelná. Nemá pravdu, že by rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahovalo „*ani jednu z náležitostí*“ uvedených v § 68 odst. 3 správního řádu. Nemá vůbec

pravdou, že jako důkazy o vině žalobce použil Městský úřad Svitavy úřední záznam PČR a oznámení o přestupku. Oznámení o přestupku a úřední záznam nebyly jedinými podklady tohoto rozhodnutí o přestupku. Stěžejním důkazem svědčícím o vině žalobce byl videozáznam pořízený PČR na CD/DVD, ze kterého je patrné, že žalobce v době spáchání přestupku řídil motorové vozidlo zn. Škoda Octavie, rek. č. „X“ v úseku mimo obec na silnici I/35 mezi křižovatkou sil. I/34 a tunelem Hřebeč ve směru na obec Moravská Třebová, přičemž předjížděl jiná vozidla a při předjíždění ohrozil protijedoucí i souběžně jedoucí vozidla. Zároveň správní orgán prvního stupně vycházel i z protokolu o ústním jednání, kdy žalobce tuto skutečnost vyplývající ze zmíněného záznamu sám potvrdil. Navíc byl videozáznam žalobce při řízení promítnut, přičemž žalobce ke svému jednání měl pouze vysvětlení spočívající v tom, že „*spěchal za dcerou*“, neboť „*měl hlídat vnoučata*“. K ohrožení řidičů protijedoucích vozidel a předjížděných vozidel žalobce jen uvedl, že v místě je široká vozovka, a že si myslí, „*že jsem protijedoucí vozidla pouze omezil*“. Uvedený skutkový děj svědčící o spáchání zmíněného přestupku v podstatě žalobce v průběhu správního řízení nepopíral, proto pokud až v žalobě, bez bližšího odůvodnění, změnil svůj „*názor na věc*“ a vytýká správnímu orgánu, že není zřejmé, z čeho dovedl omezení a ohrožení protijedoucích vozidel a ohrožení předjížděných vozidel, tak se jedná o účelové tvrzení, přičemž jeho vina byla dostatečně prokázána. Své přestupkové jednání v průběhu správního řízení žalobce nezpochybnil, když pouze namítal, že protijedoucí vozidla pouze omezil. Jak správně konstatoval žalovaný v žalovaném rozhodnutí, k naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku postačí již omezení protijedoucích vozidel (srov. § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu). Pokud tedy žalobce při jednání o přestupku tvrdil, že protijedoucí řidiči pouze „*omezil*“, tak jeho konstatování v žalobě, „*že se protiprávního jednání nedopustil*“, lze považovat pouze za účelové, nepodložené žádnými tvrzeními či důkazy o tom, že by zmíněný videozáznam nesvědčil o jeho vině. K tomu je možné jen dodat citaci ust. § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích. Z tohoto ustanovení tedy logicky vyplývá, že pouhé omezení protijedoucích řidičů nebo ohrožení jiných účastníků provozu na pozemních komunikacích (tedy i žalobcem předjížděných vozidel) plně postačuje k závěru o vyslovení porušení této povinnosti a o existenci viny žalobce v dané věci. Že při takovém protiprávním jednání žalobce „*také nezpůsobil zranění ani dopravní nehodu*“, nelze hodnotit jako nějakou „*polehčující okolnost*“ či okolnost pro hodnocení „*závažnosti*“ jeho jednání. O naprostý „*nonsense*“ by se naopak jednalo, když by takové nebezpečné jednání žalobce bylo hodnoceno jako závažné z hlediska jeho postižitelnosti v přestupkovém řízení pouze v případě, když by takto nebezpečně předjíždějící řidič „*způsobil zranění*“ či dopravní nehodu. To by pak v podstatě preventivní dohled policie nad bezpečností silničního provozu byl ad absurdum nadbytečný, když by taková jednání nebylo možné hodnotit jako „*závažná*“. Rovněž výtku žalobce týkající se části odůvodnění rozhodnutí o přestupku v případě uložené sankce je nedůvodná. Skutečnost, že v případě postihu žalobce za uvedené protiprávní jednání může být „*ohrožena obživa žalobce a jeho rodiny*“, když se „*jedná právě o řidiče mezinárodní kamionové dopravy*“, si měl především uvědomit možnost důsledků takového přestupkového jednání sám žalobce, když ten, nikoli správní orgán, zajišťuje svou obživu a obživu své rodiny jako „*řidič mezinárodní kamionové dopravy*“. Byl to tedy především žalobce, kdo měl dodržovat pravidla bezpečnosti silničního provozu se zvýšenou opatrností, když si musel být vědom, že v případě takového přestupkového jednání to může mít i vliv na jeho zaměstnání a zajištění výživy „*jeho rodiny*“. Jeho spěch při předjíždění vozidel nelze z pohledu ostatních,

ohrožených účastníků silničního provozu, omluvit, když navíc si měl žalobce uvědomit starou zásadu „*festina lente (spěchej pomalu)*“. Za dostatečné proto soud považoval i odůvodnění správního orgánu prvního stupně v části uložené sankce, kdy správní orgán správně poukázal na závažnost jednání žalobce v případě nesprávného předjíždění a na následky takového jednání, když právě tato jednání způsobují často újmu na zdraví či smrt účastníků dopravní nehody a značné materiální škody. V dané věci proto plně postačovalo, když správní orgán při úvaze o sankci zákazu činnosti přihlédl pouze k té skutečnosti, že žalobce neměl v posledních dvanácti po sobě jdoucích měsících v evidenční kartě řidiče záznam a obdobného jednání se v minulosti nedopustil, což vyhodnotil jako polehčující okolnost. Proto byla vyměřena sankce na spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, když lze uložit pokutu až ve výši 10.000 Kč, rovněž zákaz činnosti byl stanoven na spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, když lze uložit zákaz činnosti až na dvanáct měsíců. Není pravdou, že by správní orgány neumožnily žalobci hájit svá práva. Byl to naopak žalobce, který svých zákonných možností daných mu platnou právní úpravou k ochraně jeho práv prostřednictvím jeho zmocněnce nevyužil, když přes výzvu žalovaného k odstranění vad blanketního odvolání, tedy k doplnění odvolacích důvodů, vůbec nereagoval a nedoplnil odvolání o konkrétní námitky, se kterými by se mohl odvolací orgán zabývat. Rovněž v případě řízení před správním orgánem prvního stupně nebyl žalobce krácen na svých právech, když naopak při jednání o přestupku měl možnost se vyjádřit k obsahu promítnutého videozáznamu a měl možnost v průběhu řízení uplatnit návrhy na provedení důkazů. Pokud tedy žalobce vyčítá správnímu orgánu, že „*nedostatečně hájily zájmy žalobce a neumožnily mu dostatečnou měrou účinné uplatňování jeho práv a oprávněných zájmů*“, tak tato kritika v podstatě míří „*do vlastních řad*“, když se týká spíše nedostatečné ochrany práv žalobce jím zvoleným zmocněncem. Povinnost správního orgánu stanovenou v § 4 odst. 4 správního řádu, tj. umožnit účastníkům řízení uplatňovat jejich práv a oprávněné zájmy, nelze vykládat tak, že by v případě nedostatečné ochrany práv ze strany zmocněnce účastníka řízení, měl by správní orgán „*suplovat*“ činnost tohoto zmocněnce, když i ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení platí zásada „*vigilantibus iura (každý necht' si střeží svá práva sám)*“, protože správní orgán zjišťuje vinu žalobce v přestupkovém řízení, ale není povinen zastupovat jeho zmocněnce při hájení práv jeho klienta. Rovněž výtky žalobce směřující vůči žalovanému rozhodnutí jsou nedůvodné. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo přezkoumatelné a srozumitelné, proto nebyl povinen žalovaný toto rozhodnutí zrušit. Žalovaný rovněž nebyl povinen, jak soud již výše uvedl, „*suplovat*“ činnost zmocněnce a sám sobě vytvářet námitky směřující proti rozhodnutí o přestupku, když v případě uvedeného blanketního odvolání mohl žalovaný jako odvolací správní orgán pouze přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, přičemž správnost napadeného rozhodnutí může přezkoumat odvolací orgán jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (§ 89 odst. 2 správního řádu). Této povinnosti odvolací správní orgán dostal a nelze hodnotit jeho rozhodnutí jako nezákonné. Žalobce tak nebyl krácen na svých právech a krajský soud neshledal důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 5. ledna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová